

ταγήν τοῦ Θεοῦ, γιορτάζεται κάθε 29 Φεβρουαρίου, κι' ἔτσι τρία χρόνια δὲ γιορτάζεται κι' ἓνα γιορτάζεται !

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

Σ' ἘΝΑ ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΛΛΗΚΑΡΟ

[εἰς τὸ συμπόσιον τῶν γενεθλίων του]

Τί νὰ σᾶς πῶ ! Ἐξίσταμαι καὶ χάνω τὸ μυαλό μου,
καὶ μοῦρχεται κατὰ πετρῶν νὰ σπάσω τὸ ξερό μου,
τί διάβολο τοῦ κάπνισεν αὐτοῦ τοῦ Περδικάρη
καὶ κάθε χρόνο ποῦ γερνᾷ τῶχει κρυφὸ καμᾶρι !

— Ἐγὼ, σοῦ λέει, γενέθλια ! Γλεντῶ καὶ ξεφαντώνω !
— Βρὲ ἀμάν ! γιατί ; — Γιατ' ἔχασα ἀκόμα ἓνα χρόνο !

Ἄκουῦς μυαλό ! ἐδῶ κάνεις μὲ τῆς φευτιῆς γυρεύει
νὰ κρύβῃ τὰ χρονάκια του καὶ νὰ τὰ λιγοστεύῃ
καὶ νὰ περνᾷ πάντα νειός, τσιλίκι, παλληκᾶρι
καὶ τοῦτος, μωρὲ μάτια μου, τῶχει κρυφὸ καμᾶρι...

γιατί ; — γιατί προσπέρασε, σοῦ λέει, τὰ πενήντα
καὶ τρέχει τὸν κατήφορο κυλώντας 'ς τὰ ἐξήντα !

Ἐλα, Χριστὲ καὶ Παναγιά ! Μὰ δὲν καταλαμβάνει
πῶς ἔτσι τὴν ὑπόληψι τῶν γυναικῶν τὴν χάνει,
πῶς γίνεται ρεντίκολο τῶν θηλυκῶν ἀνθρώπων
καὶ παντρεμμένων καὶ χηρῶν καὶ νειῶν καὶ μεσοκόπων,
ὁποῦ θὰ λένε αὔριο : — Αὐτός ; ὁ Περδικάρης ;
Δὲν ντρέπεσαι ; Αὐτός, καλέ, κοντεύει ἐξηντάρης !

Δὲν βλέπει κανὸν ποῦ κάθε μιὰ σωστή, φρόνιμη νέα,
σὰν κάμη πλιά ἀπόφασι κ' ἐμβῆ εἰκοσιεννέα,
δὲν τὸ κουνάει ἀπ' ἐκεῖ στέκει ἐκεῖ γιὰ πάντα
κι' ὅλος ὁ κόσμος νὰ γαλνᾷ, αὐτὴ δὲν πάει τριάντα !

Κι' αὐτός ! δὸς του ξεφάντωμα καὶ δὸς του φασαρία
ποῦ κλείνει, λέει, πενήντα δυὸ καὶ πάει πενήντα τρία !

Σπουδαῖο κέρδος δηλαδὴ ! ποῦ ὀλονὲν ζαρώνεις
καὶ κουβαριάζεις, λιγᾶς, τσακίζεσαι, σκεβρώνεις,

καὶ χάνεις τὸ νεανικὸ κουράγιο σου καὶ φόρτε,
καὶ ἡ ποδάγρα μοναχὰ τοῦ κάνει τότε κόρτε,
κι' ἀρχίζουν τὰ φταρνίσματα, ἡ νύστα, ἡ κουφάλες,
ἡ σκούφια, τὸ τουρτούρισμα καὶ ἡ κωλοπηλάλες!

Ἴδού ὁ ἀπολογισμὸς ποῦ κάνει κάθε χρόνο
χωρὶς ντροπὴ καὶ διάκρισι, παρὰ μὲ γέλοια μόνο!
Σὺν εἶνε ἔτσι καὶ ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ νοικοκύρης,
κί! τότε πλέον τί μπορεῖ νὰ πῆ ὁ μουσαφίρης;

Λοιπόν, ἄς τὸ γλεντήσωμε! κι' ἄς ποῦμε: — ὁ Περδικάρης
εἶθε νὰ φθάσῃ κ' ἕκατό, νὰ γίνῃ ξεκουτιάρης!

Κ. Φ. Σκ.

Εἰς Νεὸς Γελοιογραφὸς
τοῦ «Ἡμερολογίου».

[Αἱ πλεῖστα τῶν γελοιογραφιῶν τοῦ παρόντος τόμου ὀφείλονται εἰς τὴν κομψὴν καὶ φαῖδρὰν γραφίδα τοῦ νεαροῦ σχεδιαστοῦ

κ. Σ. Ι. Σταματίου. Ὁ νέος ἡμῶν συνεργάτης εἶνε μερῶκιον ἀκόμη παιδί μολὶς 16—17 ἐτῶν, μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου ἐκ Ναυπάκτου. Αὐτοδίδαχος δὲ ἐξ ἐμφύτου κλίσεως καὶ ἰδιοφυίας καὶ ἔρωτος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς τέχνης. Ἀλλὰ πόση εὐφυΐα καὶ ἔμπνευσις, χάρις δὲ καὶ σταθερότης γραμμῶν, ὁδηγεῖ τὸν κάλαμόν του καὶ ὑπόσχεται αὐτῷ μέλλον αἴσιον, ἐὰν καταγίνη καὶ σπουδᾶση καὶ μορφώσῃ τὸ φυσικὸν δῶρον, ὑφ' οὗ ἐπροικίσθη. Εἰς τὴν « Ἀχρόπολιν » πρό τινας ἐδημοσίευσεν πολλὰ στίχισα εὐθυμα. Ἰδίως ὁμως ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον « Κεντρί » ἐγένετο γνωστότερος καὶ συμπαθέστερος εἰς σατυρικὰ γελοιογραφήματα κοινωνικῆς φύσεως. Καὶ λόγῳ τῆς καθιερωθείσης ἀρχῆς τοῦ « Ἡμερολογίου », καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρύνωμεν τὸν μικρὸν μας καλλιτέχνην, παραθέτομεν τὴν εἰκόνα του, ἐλπίζοντες καὶ εὐχόμενοι ὅπως βραδίση ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ παρ' ἡμῖν πρυτάνεως τῶν γελοιογράφων Θεόμου Ἀννίνου, τοῦ μοναδικοῦ μας Γαλάνη, τοῦ Ξενοπούλου, τοῦ Μαντσάκου, οἱ ὅποιοι ἐχόσμησαν δι' εὐφροσύνης ἔργων τοὺς μέχρι τοῦδε δεκχοκτῶ τόμους τοῦ ἔργου ἡμῶν.]